

LIBRIS | We know
books

LUCINDA RILEY

FATA DE PE STÂNCĂ

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

AURORA

Eu sunt eu.

Și am să vă spun o poveste.

Primele cuvinte sunt cele mai dificile pentru orice scriitor, cel puțin așa am auzit. Ca să formulez altfel, felul în care autorul își începe povestea poate fi anevoios. L-am plagiat de fapt pe fratele meu, în prima lui încercare de a scrie. Exprimarea folosită de el mi-a rămas în minte, pentru că era atât de simplă.

Deci am început.

Trebuie să vă avertizez că nu sunt o profesionistă. De fapt, nu-mi amintesc când am pus ultima dată stiloul pe hârtie. Vedeți, am știut întotdeauna să mă exprim folosindu-mi corpul. Dar, pentru că am încetat să mai fac acest lucru, am hotărât să vorbesc folosindu-mi mintea.

Nu scriu rândurile acestea cu intenția de a le publica undeva. Mă tem că motivul e mai egoist de atât. Sunt la vârsta de care se teme toată lumea, vârsta la care îmi umplu zilele cu ce s-a întâmplat în trecut, pentru că n-a mai rămas mare lucru din viitor.

Îmi dă ceva de făcut.

Cred că povestea mea – a mea și a familiei mele, începută cu aproape o sută de ani înainte de venirea mea pe lume – este una interesantă.

Știu, fiecare crede același lucru despre povestea sa. Și e adevărat. Fiecare ființă are o existență fascinantă, cu un număr mare de personaje pozitive și negative în distribuție.

Și, aproape în fiecare caz, cu un strop de magie.

Numele mi se trage de la o prințesă dintr-o poveste celebră. Poate că acesta este motivul pentru care am crezut întotdeauna în magie. Și, pe măsură ce am îmbătrânit, am înțeles că poveștile cu zâne sunt alegorii despre marele dans al vieții, în care ne lansăm din momentul în care ne naștem. Și din care nu putem evada până în momentul morții.

Așa că, dragă cititorule – cred că pot să mă adresez ție în felul acesta, pentru că trebuie să presupun că povestea mea și-a găsit un public dacă tu citești cuvintele acestea –, dă-mi voie să ți-o spun pe a mea.

Pentru că multe dintre personaje au murit înainte de a mă naște, mă voi strădui să-mi folosesc imaginația pentru a le aduce înapoi la viață.

Și, în timp ce stau aici, meditănd la cele ce am să vă spun, lucruri care mi-au fost transmise din generație în generație, observ că există o temă care predomină. E, bineînțeles, iubirea și alegerile pe care le facem din pricina ei.

Mulți dintre voi credeți că mă refer la iubirea dintre un bărbat și o femeie și da, e vorba și despre asta. Există însă și alte feluri importante de a iubi, care sunt la fel de puternice: iubirea unui părinte față de copil, de exemplu. Apoi există și genul acela de iubire obsesivă, devastatoare, care distruge tot.

Cealaltă temă prezentă în povestea aceasta este cantitatea imensă de ceai pe care o beau oamenii – dar văd că mă îndepărtez de subiect. Îmi cer iertare, însă așa fac oamenii bătrâni. Așadar, să continuăm.

Am să vă ghidez și am să vă întrerup de fiecare dată când mi se pare necesar, ca să vă explic unele lucruri mai amănunțit, întrucât povestea e complicată.

Și cred că o să complic lucrurile și mai mult către sfârșitul ei, la vremea la care aveam opt ani și eram un copil orfan de mamă.

Fata de pe stâncă
Undeva, pe vârful unei stânci, care străjuiește golful Dunworley,
locul meu preferat de pe Pământ.
A fost odată ca niciodată...

Capitolul 1

Dunworley Bay, West Cork, Irlanda

Silueta mărunță se profila periculos de aproape de marginea stâncii. Părul bogat, lung și roșcat îi flutura pe spate, răscolit de briza puternică. Rochia din bumbac, albă și subțire, îi ajungea până la glezne, lăsându-i expuse picioarele mici și desculțe. Își ținea brațele încordate, cu palmele îndreptate către întinderea de apă gri și înspumată din fața ei și chipul privind în sus, de parcă s-ar fi oferit pe sine ofrandă stihilor dezlănțuite.

Grania Ryan stătea și privea, hipnotizată de apariția spectrală. Se simțea confuză, incapabilă să discearnă dacă ceea ce vedea se afla cu adevărat în fața ei sau era doar rodul imaginației sale. Își închise ochii pentru o fracțiune de secundă, îi deschise din nou și văzu că silueta era încă acolo. De îndată ce noile informații ajunseră la creier, făcu câțiva pași nesiguri înspre făptură.

Pe măsură ce se apropia de ea, Grania realizează că figura era a unui copil și că rochia albă de bumbac nu era decât o cămășuță de noapte. Deasupra mării pluteau nori negri, de furtună; primele picături de apă sărată îi împunseră obraji. Fragilitatea micii făpturi în fața sălbăticiiei peisajului o făcu pe Grania să mărească pasul.

Vântul începu să-și vocifereze furia, șfichiindu-i urechile. Grania se opri la zece metri de copila care rămăsese nemișcată. Îi văzu piciorușele înghețate, care o ancorau cu stoicism de stâncă,

în vreme ce vântul sălbatic îi biciuia corpul subțire, clătinându-l ca pe un puiet de salcie. Se apropie de copilă, oprindu-se în spatele ei, neștiind cum să acționeze mai departe. Instinctul îi spunea să alerge și să o prindă, dar dacă fata era luată prin surprindere și s-ar fi întors către ea, un singur pas greșit ar fi putut să ducă la o tragedie de neînchipuit, împingând copila către o moarte sigură, pe stâncile acoperite de spumă, aflate la o sută de pași sub ele.

Rămase nemișcată. Panica o cuprinsese în vreme ce încerca să se gândească cu disperare la cea mai bună modalitate de a o îndepărta pe fată de primejdie. Înainte de a ajunge la vreo concluzie însă, copila se întoarse încet și se uită la ea cu ochi goi.

Grania își întinse brațele instinctiv.

– Nu-ți fac nici un rău, promit. Vino spre mine și o să fii în siguranță.

Fata continua să se uite ținută la ea, nemișcată.

– Te pot duce acasă dacă-mi spui unde stai. O să mori dacă rămâi aici. Te rog, lasă-mă să te ajut, se rugă Grania de ea.

Făcu un pas către copil și apoi, de parcă se trezise dintr-un vis, fata începu să alerge de-a lungul crestei, îndepărtându-se de Grania, până când dispăru din vedere.

– Era gata să trimit pe cineva să te caute. Furtuna asta se întetește.

– *Mam*, am treizeci și unu de ani și am trăit în Manhattan în ultimii zece, răspunse Grania sec și intră în bucătărie ca să-și agațe haina udă deasupra sobei Rayburn. Nu trebuie să-mi porți de grijă. Am crescut mare, pe cuvânt!

Zâmbi în timp ce se îndreptă către mama ei, care pune masa pentru cină și o sărută pe obraz.

– O fi cum zici tu, dar am văzut bărbați mai puternici ca tine luați de pe stâncă de o vijelie ca asta.

Kathleen Ryan arată către spectacolul dezlănțuit de vântul sălbatic dincolo de geamul bucătăriei, de care se lovea monoton tufa de wisteria, cu ramurile ei maronii și uscate, rămase fără flori.

– Tocmai am făcut un ceai – Kathleen își șterse mâinile de șorț și se apropie de sobă. Vrei și tu o cană?

– Ar fi nemaipomenit, *Mam*. De ce nu stai tu jos, să te odihnești un pic și o să torn eu ceai pentru amândouă?

Grania o dirijă pe mama ei către un scaun de bucătărie, pe care-l scoase de sub masă și o așază cu blândețe pe el.

– Doar pentru cinci minute, fiindcă se întorc băieții la șase și-o să vrea să mănânce.

Grania turnă băutura concentrată în două căni, dezaproband-o tacit pe mamă pentru devotamentul casnic față de soțul și fiul ei. Nimic nu se schimbase în cei zece ani în care Grania fusese plecată – Kathleen îi răsfățase întotdeauna pe bărbații din viața ei, punând dorințele și nevoile lor pe primul plan. Contrastul dintre viața mamei și viața ei, în care emanciparea și egalitatea dintre sexe erau lucruri încetățenite, o făcu pe Grania să se simtă inconfortabil.

Și cu toate acestea... cu toată libertatea ei față de ceea ce toate femeile moderne ar fi considerat drept tiranie masculină demodată, cine era actualmente mai mulțumită de viața ei, mama sau fiica? Grania oftă întristată în timp ce adăuga lapte în ceaiul mamei. Știa răspunsul la această întrebare.

– Uite, *Mam*. Vrei și un biscuit?

Grania așază cutia de tablă în fața lui Kathleen și o deschise. Ca de obicei, era plină ochi de biscuiți cu șarlotă, cremă de whisky și fursecuri rotunde. O altă relicvă a copilăriei, una la care newyorkezele contemporane, atât de atente la siluetă, s-ar fi uitat cu aceeași oroare cu care ar fi contemplat un dispozitiv nuclear în miniatură. Kathleen luă doi și spuse:

– Hai, ia și tu unul, să-mi ții companie. Nu mănânci nici cât o vrabie.

Grania ronțai ascultătoare dintr-un biscuit, gândindu-se că, de când ajunsese acasă, în urmă cu zece zile, se ghiftuise până la refuz cu mâncarea gătită de maică-sa. Grania ar fi zis despre sine că avea apetitul cel mai sănătos dintre toate femeile pe care le cunoștea în New York. În plus, își folosisese cuptorul pentru ceea ce fusese fabricat, și nu ca spațiu de depozitare pentru farfurii.

– Plimbarea asta te-a ajutat să-ți limpezești un pic gândurile, nu-i așa, se aventură Kathleen să întrebe în timp ce începea un al

treilea biscuit. De fiecare dată când am o problemă de rezolvat, ies la plimbare și mă întorc cu lucrurile clare.

– De fapt, spuse Grania și sorbi apoi din ceai, am văzut ceva ciudat când am fost afară, *Mam*: o fetiță de vreo opt sau nouă ani, care stătea pe marginea stâncii, îmbrăcată în cămașuță de noapte. Avea părul lung, ondulat și roșcat... arăta ca o somnambulă. S-a întors spre mine când m-am dus către ea și ochii îi erau..., căută ea descrierea potrivită, goi. De parcă nu m-ar fi observat. Apoi, s-a trezit parcă dintr-odată și a luat-o la fugă pe potecă în sus, ca un iepure speriat. Nu cumva știi cine e?

Grania văzu cum Kathleen se face palidă la față.

– Te simți bine, *Mam*?

Kathleen era vizibil șocată. Se uită lung la fiica ei.

– Zici că ai văzut-o doar acum câteva minute, când erai la plimbare?

– Da.

– Sfântă Fecioară. Kathleen își făcu cruce. Au venit înapoi.

– Cine, *Mam*? întrebă Grania îngrijorată de cât de tulburată părea să fie maică-sa.

– De ce s-au întors? întrebă Kathleen privind pe fereastră, în noapte. De ce-ar vrea să se întoarcă? Am crezut... am crezut că totul s-a terminat, că au plecat pentru totdeauna. Kathleen o prinse pe Grania de mână. Ești sigură că ai văzut o fetiță, și nu o femeie matură?

– Sunt sigură, *Mam*. Cum îți ziceam, avea vreo opt sau nouă ani. Am fost îngrijorată pentru ea; era desculță și părea înghețată. Ca să fiu sinceră, am crezut că văd o stafie.

– Hai că asta-i bună, Grania! mormăi Kathleen. N-aveau cum să fi ajuns decât de vreo câteva zile. Am venit peste deal vinerea trecută și am dat pe-acolo. Era trecut de zece seara și nu se vedea nici o lumină la ferestre. Casa era goală.

– Unde e locul ăsta?

– La casa Dunworley.

– Te referi la clădirea mare și părăsită, construită chiar pe vârful stâncii din spatele nostru? întrebă Grania. Dar e goală de mulți ani, nu-i așa?

– A fost nelocuită în copilăria ta, da, dar – Kathleen oftă – proprietarii s-au întors aici după ce te-ai mutat la New York. Și apoi, când s-a întâmplat... accidentul, au plecat din nou. Nimeni n-a crezut că se vor mai întoarce vreodată prin părțile locului. Și ne-am bucurat, accentuă ea. Există o istorie între noi și ei, una care se întinde pe o bună bucată de timp. Acum – Kathleen lovi masa cu palma și se ridică în picioare – ce ține de trecut, rămâne în trecut și te-aș sfătui să stai la distanță. Nu ne-au adus altceva decât probleme – nimic mai mult.

Grania o privi pe mama ei pășind spre soba Rayburn și apoi scoțând din cuptor oala grea, de fontă, plină cu mâncarea pentru cină. Fața ei avea o expresie severă.

– Sunt sigură că, dacă fetița pe care am văzut-o are mamă, aceasta ar vrea să știe de primejdia în care s-a aflat azi fiica ei, încercă ea să continue discuția.

– N-are mamă.

Lingura de lemn a lui Kathleen amesteca ritmic în mâncare.

– A murit?

– Da.

– Înțeleg... și cine are grijă de bietul copil?

– Nu mă întreba pe mine despre aranjamentele lor. Kathleen ridică din umeri. Nu mă interesează și nici nu vreau să știu.

Grania se încruntă. Atitudinea mamei ei era total opusă felului în care ar fi reacționat în mod obișnuit. Inima generoasă și mămoasă a lui Kathleen bătea întotdeauna pentru toate creaturile aflate la ananghie. Ea era întotdeauna prima care se oferea să ajute un membru al familiei sau un prieten, dacă exista vreo problemă și dacă era nevoie de ajutor. Cu atât mai mult când era vorba de copii.

– Cum a murit mama ei?

Lingura se opri din amestecat și se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Kathleen oftă și se întoarse s-o privească pe fiica ei.

– Presupun că, dacă nu-ți răspund, tot o să auzi de la altcineva, cât de curând. Și-a luat viața, asta a făcut.

– Vrei să zici că s-a sinucis?

– E unul și același lucru, Grania.

– Când a fost asta?

– S-a aruncat de pe stâncă acum patru ani. I-au găsit corpul peste două zile, adus de valuri pe plaja Inchydoney.

Fu rândul Graniei să rămână tăcută. În cele din urmă, vorbi din nou.

– De unde a sărit?

– După cum mi-ai povestit, probabil din locul în care ai văzut-o azi pe fiica ei. Aș zice că Aurora o căuta pe mămica ei.

– Știi cum o cheamă?

– Sigur că da. Nu e un secret. Familia Lisle avea înainte întregul Dunworley, chiar și casa asta. Ei au fost lorzii și stăpânii locului cu mult timp în urmă. Și-au vândut pământul în anii '60 și au păstrat casa de pe stâncă.

– Am văzut numele undeva – *Lisle*...

– Cimitirul satului e plin de mormintele lor. Inclusiv al ei.

– Și ai mai văzut-o acolo, pe stânci, pe micuță?

– Din cauza asta a dus-o de aici tatăl ei. După ce ea a murit, micuța ieșea pe stâncă să o strige. Pe jumătate înnebunită de durere, aș zice.

Grania văzu că fața mamei se îmblânzise puțin.

– Biata de ea! suspină Grania.

– Da, mi-a fost milă de ea și bineînțeles că nu merita să i se întâmple așa ceva. Dar familia asta are ceva rău în ea. Ascultă ce-ți spun, Grania: să nu te încurci cu ei.

– Oare de ce s-au întors? murmură Grania, aproape pentru sine.

– Familia Lisle își face legea cum vrea. Habar n-am și nici nu mă interesează. Ce-ar fi să mă ajuți acum să pun masa pentru cină?

Grania urcă în dormitor puțin după ora zece, așa cum făcea în fiecare seară de când se întorsese acasă. Mama ei era încă în bucătărie, așezând masa pentru micul dejun. Tatăl moțâia pe scaun, în fața televizorului, iar fratele ei, Shane, se dusese la cârciumă. Cei doi bărbați aveau o fermă de cinci sute de acri¹ de pământ, pe care-l foloseau ca să crească vaci de lapte și oi. La douăzeci și nouă de

¹ Unitate de măsură a suprafeței, egală cu aproximativ 4 000 m², folosită cu precădere în țările de limbă engleză

ani, „băiatul“, căci așa era încă numit cu afecțiune Shane, nu dădea semne că ar fi avut intenția să se mute la casa lui. Femeile veneau și plecau, însă treceau rareori pragul casei părintești. Kathleen ridica din sprâncene când venea vorba de statutul lui de bărbat necăsătorit, însă Grania știa că mama ei ar fi fost pierdută fără el.

Se urcă în pat, ascultând ploaia care bătea în geam, gândindu-se la micuța Aurora Lisle, sperând că era cuibărită la căldură și în siguranță. Încercă să citească dintr-o carte, dar se trezi căscând, incapabilă să se concentreze. Poate că aerul proaspăt de aici o făcea somnoroasă; în New York nu se ducea niciodată la culcare înainte de miezul nopții.

Spre deosebire de ea, Grania nu-și putea aduce aminte de prea multe nopți în care mama ei să nu fi fost acasă când venea înserarea. Dacă era nevoită să plece undeva peste noapte, în vreuna dintre misiunile ei de ajutorare, pentru a avea grijă de o rudă bolnavă, pregătirile pe care le făcea pentru a se asigura că familia nu flămânzea sau nu rămânea fără haine curate erau executate cu o rigurozitate militară. În ceea ce-l privea pe tatăl ei, Grania se îndoia că petrecuse vreodată o noapte departe de patul lui în ultimii treizeci și patru de ani de căsnicie. Era în picioare la cinci și jumătate în fiecare dimineață a vieții sale și se ducea în staul, la muls, întorcându-se de la fermă abia la apus. Viețile lor erau una și aceeași: împreună și inseparabile.

Iar copiii erau liantul care le ținea legate.

Când ea și Matt se mutaseră împreună în urmă cu opt ani, fusese de la sine înțeles că la un moment dat vor avea copii. Până atunci însă, luaseră viața în piept și se aruncaseră în muncă, trăind neabătut pentru carierele lor, ca orice cuplu modern.

Apoi, într-o zi, Grania se trezise, își pusese ca în fiecare dimineață pe ea o pereche de pantaloni de trening și un hanorac și ieșise la alergat de-a lungul râului Hudson, până în Battery Park, oprindu-se la Winter Gardens pentru o cafea cu lapte și un covrig. Și acolo se petrecuse schimbarea; sorbea din cafea și privirea îi alunecă asupra căruciorului aflat la masa de alături. Înăuntru era un nou-născut mititel, care dormea. Grania se simți cuprinsă de

o dorință bruscă și copleșitoare de a lua copilul în brațe, de a-l proteja ținându-i căpșorul moale și pufos la piept. Când mama copilului zâmbi nervoasă, apoi se ridică și împinse căruciorul departe de atenția ei nedorită, Grania se întoarse alergând acasă, cu răsuflarea tăiată de emoțiile care se stârniseră în ea.

Se așteptase să-i treacă și-și petrecu ziua în studio, scufundându-se în muncă, dând formă lutului maleabil, transformându-l în ultima creație care-i fusese solicitată, însă sentimentul nu se risipise defel.

La ora șase părăsi studioul, făcu un duș și se schimbă într-o ținută potrivită pentru un vernisaj de artă, la care urma să participe în acea seară. Își turnă un pahar de vin și se duse la fereastra care dădea spre luminile pâlپătoare ale orașului New Jersey, pe partea cealaltă a fluviului Hudson.

– Vreau un copil.

Luă o gură zdravănă din pahar. Și chicoti la cât de absurde erau cuvintele pe care le rostise. Le spuse din nou, ca să fie sigură. Și încă i se păreau că sună bine. Nu doar bine, ci absolut natural, ca și când gândul acesta și nevoia aceasta fuseseră cu ea toată viața și toate motivele de „a nu avea” un copil se evaporaseră și păreau acum ridicele.

În cele din urmă se duse la vernisaj și se lansă în conversații cu persoanele care participă de obicei la asemenea evenimente – artiști, colecționari de artă și obișnuiții gură-cască. Cu toate acestea, în minte îi rulau aspectele practice ale deciziei pe care o luase ceva mai înainte și care urmau să-i schimbe viața. Oare ar fi trebuit să se mute deja? Nu, cel puțin nu imediat – mansarda TriBeCa¹ era suficient de spațioasă, iar biroul lui Matt putea fi transformat cu ușurință în camera copilului. Oricum nu-l folosea decât foarte rar, întrucât îi plăcea să-și ia laptopul în camera de zi și să lucreze acolo. Erau sus, la etajul patru, dar liftul pentru mărfuri era suficient de mare încât să încapă un cărucior. Battery Park, cu terenurile sale de joacă bine echipate și aerul înprospătat de fluviu, putea fi ușor străbătut cu piciorul.

¹ Abreviere pentru Triangle Below Canal Street, cartier din Manhattan, New York, o zonă în care există foarte multe clădiri industriale transformate în locuințe.

Grania lucra de acasă, în studioul ei, deci chiar dacă ar fi angajat o bonă, ea s-ar afla la doar câteva secunde distanță de copil dacă era nevoie de ea.

Ceva mai târziu, Grania se urcă în patul mare și gol și oftă iritată pentru că era nevoită să-și păstreze pentru sine planurile și entuziasmul cel puțin încă o vreme. Matt fusese plecat în ultima săptămână și nu urma să ajungă acasă decât peste două zile. Aceasta nu era genul de decizie pe care s-o anunți la telefon. În cele din urmă, reușise să adoarmă spre dimineață, imaginându-și privirea plină de mândrie a lui Matt când ea îi punea copilul în brațe.

Ajuns acasă, Matt fusese la fel de încântat de idee ca și ea. Au pus planul în aplicare imediat și cu mare plăcere, amândoi încântați de faptul că aveau un proiect secret comun, care urma să-i aducă și mai aproape, să le consolideze relația, la fel cum se întâmplase și cu părinții ei. Aceasta era piesa lipsă, care i-ar fi legat o dată pentru totdeauna într-o unitate omogenă și co-dependentă. În esență, i-ar fi transformat într-o familie.

Grania se întinse în patul îngust al copilăriei, ascultând vântul care urla cu furie în jurul zidurilor de piatră ale casei. Se întinse după o batistă de hârtie și-și suflă tare nasul.

Toate acestea se întâmplaseră în urmă cu un an. Și adevărul era că „proiectul comun” nu-i unise. Îi despărțise.